

A megrontott kenyerek

Forgó Gyuriné elvitte kenyerait Kislégi pékhez bevetélni. Minthogy elkésett, e szavakkal nyitott be az ajtón:

– Ugyi ěkístem, mint a boszorkány a nyomássā?

Véletlenül ott volt az öreg Sāghyné is, kit a faluban boszorkánynak tartottak. Midőn ezt a megjegyzést meghallotta, nem szólt semmit, hanem eltávozott. Kislégi pedig azonnal kapta a kenyereket, berakta a kemencébe. De a kenyerek, amint hátratólta őket, maguktól előreszaladtak, s az egyik erős kékes láng kíséretében ki is futott az ajtón és leesett a földre. Míg a másikat a pék csak a sūtőlapátjával tudta megakadályozni, hogy ki ne szaladjon. Szegény Kislégi e csoda láttára úgy megijedt, hogy belehalványodott, mint a fal. Attól kezdve megtiltotta az asszonyoknak, hogy a boszorkányoknak még a nevét is kiejtsék, ha a kenyeret sūtni hozzák a műhelybe, és kenyérsūtés előtt mindig keresztet vetett a kemencére. Forgóné a kifutott nyers tésztát, hogy kárba ne vesszen, hazavitte, s fel akarta etetni a baromfiakkal. De bizony azok sem ették meg, úgyhogy végül is el kellett ásni.